

25. feb. 1844

FAKTA

Dato:

25. feb. 1844

Sidetæl:

Dagbog B, side 74-76

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 206-

207

TRANSSKRIFTION

25 Febr 1844

af "de sorte Riddere" af Ingemann. S 130

Og see! – imellem tvende Kæmpefjelde

En dyb og bundløs Afgrund aabned sig,

Den skjuled kunstig han med tynde Fjælle

Saa at den blev en Harpesangbund liig,

Da spændte han med overjordisk Vælde,

Imellem Klipperne forunderlig

Uhyre Strænge, af Metaller blandet,

Og see! en Trylleharpe for han standet!

Dens Overdeel i Ætheren sig hæved,

I Jordens Middelpunct den Hvile tog: •75•

Blandt Millioner Strænge Englen svæved,

Og vexlende med Vingerne dem slog

Nu Strængene som Havets Bølger hæved,

Et Ocean af Vellyd der uddrog,

Og toned i uhørte Melodier

De underfulde Verdenharmonier

– "O! det er hvad jeg føled, hvad jeg aned!"

– udbrød ung Theobald i salig Lyst –

Nu er da det [da] udaf min Sjæl fremmanet,

Og nu har det Unævnelige Røst!

S: 135

Drag hen! var Englens Svar – drag i det Vide!

Og følg mig, hvor jeg lønlig leder dig!

Naar Tiden kommer, skalst du det og vide,

Som nu maa tykkes dig en Gaade lig:

Naar du ei forske vil, men trøstig lide

Paa Gud og Englen, som han sendte dig,

Saa toner vil engang den Stræng, som tier,

Først maa du føle selv dens Melodier.

•76•

af "den hvide Pige" – Troels Smith.¹

Hun ligned Tonen af Harpens Strenge,

Som Vinden spiller paa, som hænge

Paa Egens Grene: den vilde Klang

Maa savne Kunstens ædle Tvang;

Dog tit den mildt, veemodig klinger,

Tit kan den bruse for Stormens Finger.

Engang den vilde Storm den slaaer,

At alle de Strænge søndergaaer.

Og mens hun græd ved et Menneskes Bryst,

Blev hendes fangne Aand forløst.

¹ Bragt i Intelligensblade, nr. 44-46, februar 1844.

have. Naar j maatte lege mig i jennem Løst
med Pensel og Farver til Legetoi, da skulde
der maaske komme et og andet Glimt, der
mig gædes af den forbandede Pligt følelse,
der aldrig har skabt det Nærmeste, der er
værdt at nævne, hverken i Løst eller i Kinsten.
Saa! Saa fik Pligterne et Fy Træk - men de
kan ikke vende Andet af mig, da de bestandig
velter den kin halvt over mig, lader Fæstet
den net op førsteskes til at sætte den til side, og
lader mig bestandig være i A Plac af Ting,
j hinde gøre; men herefter gør j det slet
ikke!!!

24 Febr 1844

af desorte Riddere - af Ingemann. I/30

Og see! - imellem tuende Kæmpesjæle
En dyb og kuldøs Afsind aakred sig,
Den skjulede kunnstj han med tynde Fjælle,
Saa at den blev en klæpesangtænd Lij;
Da spændte han med overjordisk Vælde,
Imellem Klipperne forrændelig
Whjre Strænge, af Metaller blandet,
Og see! en Trøjleharpe for ham staudet!

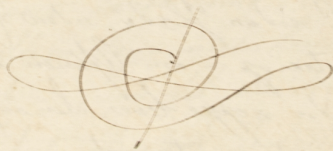
Den Overdub i Atheren sig havde,
I Jordens Midelpunkt den Plac tog.

Blandt Millioners Strange Englen sovid,
Og vejende med Ringers som sly.
Nu Strange som plavets Bølge bavid,
Et Ocean af Vellyd der sidde,
Og toned i riherte Melodier
Lo underfulde Nordens harmonier.

— "O! det evnede i fjæled, hvad i aned!"
— sidde mig Theobald i selig kjæst —
Nu er det end af min fjæl fremmaet,
Og vi har det Maerkelige Næst!

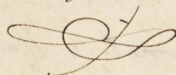
L. 135.

Dag her! - var Englen's Taw - drag i det V. lo!
Og fely mig, hvor i løj ledet dig!
Naar Tiden kommer, skalst du det og vide,
Som vi enaa tykkes dig en Jaade lig:
Naar du si fuste vil, men trøstig lide
Paa Jød og Englew, som han seadte dig,
Laad tenne vel engang den Strang, som lide,
Først maa du fyle selo dens Melodier.

af „den vilde Pige“ — Truds Smith.

Bliv ligesom Toner af Harpens Strenge,
Som Vinden spiller paa, som hænge
Paa Egens Grene: den vilde Klang
Maa sætte Kunstens ædle Træng;
Dog blot den mildt, seemodig klinger,
Sik kan den bruse for Stormens Fingre.
Engang den vilde Storm den slaar,
At alle de Strenge søndergaaer.

Og mens him grad ved et Menneskes Bryst,
Blev hendes fængsel Aand forlöst.

2 Marty
Hvor godt forestår j, ikke dette Digt herover om
Aals harpen - især de sidste Strofer - gid alle Stump
maatte springe, heller end give disse sørgelige Toner.
Særlig naar j sidder her Alene j saa tung i Luften
og betages af inderstaad, længsel og sinisforstædelt
Fængsel. O gud! hvor længe! hvor længe skal j
saaledes leve? uden Glæde, uden Jo. Om Morgenen
gider j ikke staa op - om Aftenen lysesaa næst j
i Læng. J gider neppe leve. den vilde Pige, der rigtig
bræbte sig selv gjorde næsten ret.